

Ramon Pichot, car de veure

Realment, quan diem que Ramon Pichot és un pintor car de veure, volem dir que no és fàcil tenir l'avinentesa de veure i admirar la seva obra pictòrica. D'una banda, perquè les seves exposicions a Barcelona no han estat darrerament gaire sovintejades. Ara s'ha inaugurat una altra exposició seva a la Sala Parés, però ja farà gairebé quatre anys, des del maig de 1979, que el públic barceloní no havia pogut tenir coneixement del fruit de les seves creacions pictòriques i, abans d'aquesta data, feia vint-i-dos anys que no havia fet acte de presència al món artístic barceloní. Això no vol pas dir que estigués inactiu, ja que l'any 1964 va plantar peu en terres americanes amb una exposició a la ciutat floridencsa de Palm Beach i dos anys després començava la seva tanda d'exposicions gairebé bienials a la Hammer Gallery de Nova York. Pel març va fer dos anys de la darrera exposició que hi ha celebrat fins ara. És també car de veure, d'altra banda, perquè cada una de les exposicions que ha fet fins ara ha acabat amb

la venda de la totalitat de les obres exposades. Més n'hi hagueren hagut. Això vol dir que els admiradors de la pintura de Ramon Pichot ja saben que, si volen fruit de la visió de les seves obres, ja cal que aprofitin tant com dura

l'exposició, ja que d'altra manera no resta més recurs que admirar-les en algun museu o en col·leccions particulars. No cal dir que això també repercuteix en la seva cotització com a artista, però aquí ja no es pot parlar d'encariment. Una pintura és cara quan

costa més del que val, però quan costa allò que val, no es pot dir que sigui cara.

Dins la pintura de Ramon Pichot, com en l'obra de qualsevol artista creador que s'ho valgui, hi ha un profund misteri. Hom es pregunta, de vegades, com és possible que les seves pinzellades tinguin la virtut de provocar en nosaltres fortes batzegades interiors de plaer estètic. Jo crec que en el fons de cada artista veritable hi ha com una mena de mag, amb un do i un poder que no està a l'abast de la resta dels mortals i que li permet suscitar en l'esperit dels seus semblants tot un gavadal de sensacions insospitades i saboroses. Alguna vegada, pels trets observats en ell i en la seva família, trets no pas només físics, he gosat insinuar-li un possible origen gitano, raça dissortada, però també plena de misteris apassionants i pregons. Qui sap on aniríem a parar si ens hi capbussàvem de debò. Ja és molt que, de tard en tard, puguem admirar l'encís de les seves figures i els seus paisatges.

JOAN GUILLAMET